

אמר ר' שמעון בן פזי
ברכות סא.

אָרֵי לֵי מִיִּצְרָיִם
ואם לא אלך אחרי **אָרֵי לֵי מִיִּצְרָיִם**
המזיגני בהרהורים גמ' ורש"י שם

הנה האור החיים הקדוש (המובא בפורספקט)
מבין אותי, מדבר אלי, ומאיר לי את דבר ה'
על כל הקושי והיצר שעובר עלי

י"ל ע"י "אגודת לשם": 02-6233286 (תא קולי)

ציון אור החיים הק'

כתב בספר "אנא עבדא" בשם החזון איש זצוק"ל
עיקר מטרת האדם בעולם הזה הוא לחיות בקדושה בענייני מדת היסוד, והדרך לבוא לזה הוא ע"י לימוד תורה ע"ש

ודע! כיון שעיקר המטרה היא הקדושה, לכן בזה עיקר הקושי, הנסיון והבחירה.

אשריך! תתעודד ותשמח
ע"י שתעריך ותחשיב, כל השתדלות והתגברות שהיא טובתך לנצח, בזה ובבא!

מומלץ מאד לשמור פרוספקט זה ולחזור עליו מידי פעם, כי לשונו של אור החיים הק' יש בה קדושה בעצם, ומסוגלת לעורר ולחזק שוב ושוב, בפרט בדברים אלו שהטבע משכחן.

פרוספקטים נוספים

רפואה כהלכה
עוסק בגישת נשים לרופאים גברים לאור ההלכה, מלקט מדברי גדולי הפוסקים בני זמננו, ועצות לשמירת הצניעות והקדושה בצרכי הרפואה.

נכון שאת לא רוצה לפגוע?
מבהיר למבקריות בשכונות החרדיות, מה ההופעה הצנועה דורשת, מומלץ להחזיק בחנויות, מרפאות וכדומה

"הפנימיות שבצניעות"
פרוספקט הפותח צוהר לפנימיות שבצניעות ומשלב בתוכו מגדרי ההלכה בצורה ברורה עד לקניית רגש עדין להתקדמות תמידית בצניעות אמיתית.

ניתן להשיג: באגודת "לשם" 02-6233286 (תא קולי)

מכתב מהחפץ חיים – לרבנים ואדמו"רי"ם
התעוררות בעניני קדושה ושמירת עינים

בעזה"ש"ח ר"ח תמוז תרפ"ד ראדין
אל כבוד הרבנים והאדמו"רי"ם די בכל אתר ואתר

אולי יש בידם לתקן דבר מה, יהיה שכרכם רב מד'. הנה יש לי צער גדול מפני עצם הענין וגם מתמיהת רבים, אף שכולם מאמינים שכל מה שמתהווה למטה בין לטוב בין למוטב הכל הוא מאת הקב"ה, מ"מ כל אחד עומד ומשתומם ופלא הוא בעיניו מפני מה נשתנו העתים כ"כ לרעה, הלא מלבד זה שכל ישראל בכל מקום פזוריהם בין העמים כולם נעשו משועבדים והיוקר הולך וגדול מיום ליום והמסים והארנוניות ג"כ מתגדלים מאוד, על כולם עוד הגזירות שנסבבו על התורה ומצותי' נורא מאוד, שהתינוקות של בית רבן בטלים במאות עיירות, גם מצב הפרנסה בכל מקום הוא רע מאוד, כלל הדבר, עם ישראל הולכים ומתאוננים כל אחד ואחד על רוע מצבו.

ואמרת שיעיקר סיבת הדבר שאנו מרחיקים בעצמנו את הקב"ה מאתנו, הוא צוה לנו והתקדשתם והייתם קדושים ואחז"ל כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה, מעט מקדשין אותו הרבה, בעוה"ז מקדישין אותו לעוה"ב, וכתוב אחר אומר כי ה' אלקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך וגו' והי' מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך הרי ביאר לנו הכתוב מפורש שכאשר נהי' קדושים הוא מתהלך בינינו להצילנו מכל רע, אבל אם יראה בנו ערות דבר הוא שב מאחרינו וממילא יחולו עלינו כל הסיבות ח"ו...

כלל הדבר ה"מאדע" הגרועה הזו (בגדי פריצות) מביאה לאדם לידי הרהורים רעים ולפעמים גם לז"ל ח"ו וכמע"ט ע"י ה"מאדע" הגרוע הזו מבטלים בידים מאמרו של הקב"ה שאמר והי' מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר.

והנה ידוע לכל כשפרצה תבערה בכרם המלך והלהב גדול מאוד הכרוז יוצא מגדולי המלך לאנשי העיר התחזקו, התחזקו כולכם לכבות את האש באיזו עצה שתוכלו כי כרם המלך בוער באש, ואם תתעצלו בדבר תדעו כי בנפשכם הוא ח"ו ומורדים תקראו כי אינכם חוששים לכבודו, ואם תתחזקו כראוי ותכבו האש יקבל כל אחד שכרו ורוב כבוד לפי ערך התחזקותו, כן הדבר בעניינינו כי הנה ידוע שכל ישראל נקראים כרם ד' כמ"ש כי כרם ה' בית ישראל (ישעי' ו') ובעוה"ז תבערה גדולה נפלה בכרמו בכמה מקומות ע"י ה"מאדע" הגרוע הזו כי מתגבר כח הטומאה מאוד ע"י כמאמרם ז"ל על הפסוק ונשמרת מכל דבר רע אזהרה שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי טומאה בלילה וממילא נפסקה ההשפעה והברכה מכל אחד ואחד בעסקיו ונסבבו ע"י כל הצרות כמ"ש בספרים הקדושים.

ע"כ החוב מוטל על כל איש ואיש לכבות את האש הנורא הזה ולתקן בביתו שיהי' הכל עשוי כדין ולא יתנהגו בפריצות ח"ו ויזכה עבור זה לצאת ממנו בנים ישרים וקדושי עליון, וביותר החוב על הרבנים ועל כל החרדים לדבר ה' שבכל עיר ועיר לדרוש ברבים מגדול הענין הזה הנוגע לקיומנו ולהצלחתנו בגוף ובנפש בזה ובבא ויתקיים בזה מאמר הכ' והי' מחניך קדוש.

דברי הכותב לכבוד ד' ותורתו ומיצר בצרות עמו ישראל המצפה לגאולה בב"א.

ישראל מאיר ב"ר ארי' זאב הכהן

וזו לשון האור החיים הקדוש

(ויקרא יח, ג)

"הִנֵּה ידוע הוא כי כל מצוות אשר ציווה ד' לעם קודשו, הם מצוות שיכול האדם לעמוד בהם ויטה עצמו אל הרצון לעשותם.

זולת (חוץ מ) מצוות פרישת העריות הוא דבר שנפשו של אדם מחמדתן (מכות כג:) ואונסתו עליהם לעשותם.

זולת בהתעצמות הרחקת שני דברים מהאדם (שאם האדם יתחזק ויתעצם להרחיק מעצמו שני דברים, הוא לא ירגיש אנוס בדבר), והם מרחק הרגש ראות העין (לשמור את ראיית העין), ומרחק בחינת החושב (שמירת המחשבה).

ואם שני אלו לא יעשה (שמירת העין ושמירת המחשבה) אין אדם שליט ברוח זה לכלותה ממנו.

כי כל שלא תהיה לו הרחקת הרגש הראות בדבר (שמירת העיניים), הגם שירחיק בחינת החושב לא ישלוט בעצמו לכלות (להסיר) ממנו הכרח החשק.

וצא ולמד (ראיה לדבר זה) ממעשה של רב עמרם רבן של חסידים (קידושין סא.) שהגם היותו (אפילו שהיה) מושלל מבחינת החושב (שהיה נקי במחשבותיו), נתנצח (נתנסה וכמעט נכשל), מבחינת הראות (על ידי ראייה שהזדמנה לו לנסיין).

גם ממעשה רבי מתיא בן חרש (ילקוט תורה קסא) שבחר לסמות (להעורר) עיניו למיחוש (מחשש) הכרח (שיוכרח להכשל אם לא יסמא עיניו) אשר מהם (מראיית העיניים) תבא בדבר הרע, הגם שהיה (רבי מתיא בן חרש) מושלל מבחינת החושב (שמחשבותיו היו נקיות ושמורות) כאשר מעשיו מוכיחות.

(מצד שני) גם אם יושלל מבחינת הראות, אם לא ירחיק בחינת החושב (שלא ישמור מחשבותיו מלשוטט ברע) מחשבותיו יחייבו לבקש ולהתלהט אחר המעשה.

וצא ולמד (ראיה לדבר) ממעשה שהובא בש"ס (עבודה זרה כב:) וזה יהיה תולדות (תוצאה של) החושב הכרחית עשות מבלי בחינת הראות (גם שלא ראה דבר כזה מימיו).

בְּמִצְוֹת אומר שבאחד מהשניים (או שלא שומר על עיניו, או שאינו שומר על מחשבתו) תהיה מושללת (נמנעת) מהאדם שליטה בעצמו בדבר זה, ואין צריך לומר בהצמד שני דברים ראות וחושב (שאינו שומר על שניהם עיניו ומחשבתו).

הן האדם חלוש כנגד תאוותו, ואין צריך לומר אם ישלח ידו ואכל מעט מן הרע הזה, הנה הוא מסור ביד תאוותו.

מִעֵתָהּ (מעכשיו) תחבולות האדם (ההשתדלות של האדם) להעריך מלחמה (להלחם) נגד בחינה זו (של התאוה הבושרת בו) היא בשלילת (למנוע מעצמו) ממנו שני דברים (ראיות ומחשבות אסורות).

ובזה (על ידי שמירת עיניו ומחשבתו) תהיה נרכבת (נוצרת) באדם תכונה (נטית טבעו) לבל יתלהט אחר זה, וישלוט הרצון (להתגבר) בחפץ הטבעי (ברצון התאוה הטבעית).

הוא טעם אומרם ז"ל (ברכות לד:) במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורין יכולים לעמוד, כי הצדיקים גמורים תכונת רצונם (נטיות טבעם) ניצחת החפץ (התאוה) מבלי צורך התעצמות, מה שאין כן בעלי תשובה (צריכים התעצמות והתגברות גדולה).

והוסיף האור החיים הק' (במדבר כח, יז-יח): "וכל עוד שלא נפרד מהחוטא תאוות הדבר ותשוקתו אליו הוא מושלל (מנוע) מהכפרה.

וכמו שפרשתי בפרשת בראשית ד' ז' וזה לשונו שם "אבל כיון שאינך חושב בתשובה כרמוז בתיבת "לא יטיב" שעודך מתאוה וחושק לבחינת הרע... (איך) אתה חפץ למשול בו ולגרש אותו לבל ירבוץ לפתותך?

והגם כי השם ירצה להפרידו מעליך אבל צריך שאתה תרחיקהו מתשוקתך כי כל עוד שאדם חושק בבחינת הרע, הוא ממשילו עליו כאומרו (תהילים פא, ז) לא יהיה בך אל זר, וכשהאדם מואס בדבריו ובעצתו זוהי השפלתו, והוא אומרו (משלי טז, לב) ומושל ברוחו מלוכד עיר.

וְבִאֲמֵצֵדוֹת מה תהיה מתרחקת תאוות העברה מהאדם. כתב האור החיים (במדבר כח, שם) "ויעץ השם ואמר צרור את המדיינים וגוי הכוונה בזה להקדים לשנא המחטיאים, גם להתעיב הערב והטוב הבא מהם, לאבד כל עץ נחמד וכל מעיין מתוק, וכל טוב הבא מהם, על אשר גרמו להם עשות רע..."

ובאמצעות מחשבה זו תהיה מתרחקת תאוות העברה מהם ותהיה להם לזרה (למרוחק ומאוס) כי על העבר שונאים הסובב (כי על מה שאירע בעבר שונאים הם את מי שסובב אותו).

ויולד בהם טבע אלקי, ומדה זו (הנהגה זו לשנוא המחטיאים) מדה סגולית היא (היא הנהגה שיש בה סגולה, להביא את האדם לטבע אלקי כני"ל) לחפץ בחיים, ובה יתכפר עוון הקודם במחשבת עבודה זרה, גם בארס תאוות הניאוף ולא יהיה בהם נגף" עכ"ל.

מבואר בדברי האור החיים הקדוש

- ♦ הן האדם חלוש כנגד תאוותו.
- ♦ תפקידו וגבורתו של האדם, להלחם שלא להגיע למקום הנסיון, על ידי שמירת העיניים והמחשבה
- ♦ ובה תהיה נרכבת באדם תכונה לבל יתלהט אחר זה, וישלוט הרצון בחפץ הטבעי.
- ♦ ומי שיחשוב את עצמו גיבור שיש בכוחו להנצל בלא להשמר בראיה ובמחשבה ימצא עצמו חלש ומנוצח.
- ♦ וע"י שנאת המחטיאים, תהיה מתרחקת מהאדם תאוות העבירה.

* * *

וזו לשון ה"דברי יעקב" אבל ביותר נכון הדבר לעניני קדושה וצניעות, שהמציאות היא שלא מספיק שיחזק אדם את עצמו להשאר קדוש וטהור בשלימות אלא צריך שיתכנן מעשיו ועניניו באופן שלא יבוא לידי נסיון של איזה שמץ פגם וחסרון בקדושתו וטהרתו דהיינו לסדר עניניו באופן שלא יגיע למקומות הגורמים לו מכשול, ולמצבים הגורמים לו מכשול"י,

עיי"ש (דברי יעקב פרקי מחשבה שער "התקרבות להשם" פרק י"ז ענף ד' אות ג').

* * *

חיזוק גדול לאנשים בשמירת העיניים

כתב החתם סופר (פרי חיי שרה): "מנהג ישראל לכסות פני כלה יותר משאר נשים, והטעם (ששאר נשים לא מכסות פניהן) נראה לי משום שלא נחשדו ישראל קדושים להסתכל בפני נשים חלילה, אשר כל העושה זאת יאבד עצמו בזה, ובבא... לכן אין מן הצורך לכסות פניהן, עכ"ל. (והכלה כן מכסה פניה עיי"ש הטעם).